ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové právní věci žalobců **a) M. L.** a **b) Mgr. J. L.**, zastoupených Mgr. Liborem Špundou, advokátem v Olomouci, Fibichova 1141/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti **J. L.,** jako osoby zúčastněné na řízení, zastoupeného Mgr. Janou Přikrylovou, advokátkou v Olomouci, tř. Svobody 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2009, č. j. 22 Ca 196/2009 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** na nákladech řízení o kasační stížnosti zaplatit žalobcům částku 4712 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet jejich zástupce Mgr. Libora Špundy.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2009, č. j. KUOK/29765/2009-2/856. Tímto rozhodnutím, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města Olomouce - stavebního úřadu, ze dne 27. 1. 2009, č. j. SmOl/ÚSO/77/2635/Če, bylo rozhodnuto, ve smyslu ustanovení § 39 zákona číslo 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976"), o umístění stavby označené jako *rodinný dům, přípojka (NN, plynovodní, vodovodní, splaškové kanalizace do jímky, dešťové kanalizace), venkovní bazén, jímka na vyvážení a zpevněná plocha*, na pozemcích p. č. x a p. č. x, v k. ú. Mrsklesy na Moravě, na základě návrhu J. L. Krajský soud žalobě vyhověl, napadené

rozhodnutí žalovaného pro nesprávné právní posouzení věci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud především podrobně zopakoval genezi celé věci. Zdůraznil, že předmětné územní řízení bylo zahájeno (na základě návrhu J. L.) dne 1. 6. 2005 a v pořadí první územní rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 8. 2005. V mezidobí (27. 7. 2005) byla nicméně stavebnímu úřadu doručena ze strany žalobců žádost o povolení změny stavby jejich rodinného domu před dokončením, z níž vyplynulo, že k povolené stavbě byla neoprávněně přistavěna garáž, čímž se nemovitost žalobců přiblížila ke společné hranici s pozemkem J. L. o 0,5 m. Dne 18. 8. 2005 bylo se žalobci zahájeno řízení o odstranění této nepovolené stavby; rozhodnutí, kterým bylo nařízeno její odstranění, bylo vydáno dne 20. 11. 2006 a žalovaným bylo potvrzeno dne 7. 2. 2007. Důvodem pro tento postup bylo zjištění, že nepovolená přístavba se nachází ve vzdálenosti 6,5 metru od zamýšlené stavby J. L., kterému bylo již dne 15. 8. 2005 vydáno příslušné územní rozhodnutí. Krajský soud upozornil, že toto územní rozhodnutí bylo ještě před vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2006. Následně byla vydána ještě dvě územní rozhodnutí (21. 3. 2007 a 5. 11. 2007), která však byla vždy žalovaným zrušena (31. 7. 2007 a 1. 4. 2008). Až v pořadí čtvrté územní rozhodnutí ze dne 27. 1. 2009 bylo žalovaným potvrzeno, a to žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009.

Důvodem, pro který krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, bylo (žalobou namítané) porušení ustanovení § 39 stavebního zákona z roku 1976 a jeho prováděcího předpisu, konkrétně § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1988 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška OTP1“). Zde krajský soud upozornil na zásadní procesní pochybení, kterého se stavební úřad dopustil již v době mezi vydáním prvního územního rozhodnutí a jeho zrušením a z něhož se, dle jeho názoru, odvíjí další řetězící se nezákonnosti v dalším postupu správních orgánů. Porovnáním obsahu správního spisu vedeného ve věci předmětného územního řízení a správního spisu týkajícího se řízení o odstranění nepovolené stavby žalobců, krajský soud zjistil, že již 27. 7. 2005 existoval v obou spisech nesoulad v otázce odstupové vzdálenosti navrhované stavby J. L. a stavby rodinného domu žalobců včetně nepovolené přístavby. Stavebnímu úřadu tak muselo být zřejmé, že tato odstupová vzdálenost je menší než 7 m, konkrétně šlo o 6,5 m. Tato hodnota již nesplňovala podmínky vyplývající z ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1, dle kterého musí být minimální odstupová vzdálenost samostatně stojících rodinných domů minimálně 7 m. Povinností stavebního úřadu bylo tento rozpor odstranit; pokud se rozhodl, že nejprve vydá rozhodnutí ve věci územního řízení, pak bylo jeho povinností tento nesoulad vyřešit právě v tomto řízení a nikoliv v (současně vedeném) řízení o odstranění nepovolené stavby žalobců. Krajský soud zdůraznil, že v době rozhodování o odstranění nepovolené stavby žalobců bylo první územní rozhodnutí v této věci již zrušeno a druhé územní rozhodnutí dosud vydáno nebylo, přesto však stavební úřad dodatečné povolení nepovolené stavby podmiňoval právě podáním žádosti stavebníků (žalobců) o udělení výjimky z ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1. Stavební úřad i žalovaný vůbec nevzali v potaz zásadní skutečnost, a sice že v době podání žádosti o vydání územního rozhodnutí již stavba žalobců na sousedním pozemku fakticky existovala, přičemž jednou z náležitostí návrhu na vydání územního rozhodnutí je právě navrhované umístění stavby na pozemku, včetně uvedení jejích odstupů od hranic pozemku a od

sousedních staveb. Stavebnímu úřadu přitom nic nebránilo, aby žalobcům za porušení stavebního povolení uložil příslušné sankce; to však na posouzení zákonnosti vydání územního rozhodnutí v této věci nemá vliv. Za situace, kdy stavba žalobců, včetně nepovolené části, byla vzdálena od společné hranice pozemků 2,9 m, byl nepochybně dodržen požadavek na minimální odstup stavby od hranic pozemků, vyžadovaný § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 (2 m), a za této situace tedy stavebnímu úřadu nic nebránilo v tom, aby otázku odstupových vzdáleností vyřešil v probíhajícím územním řízení. Pokud tak neučinil, závažným způsobem porušil svou zákonnou povinnost, což v daném případě ještě více posiluje zjištění, že řízení bylo od počátku vedeno netransparentním způsobem, s porušením zásady písemnosti. Závěrem krajský soud konstatoval, že nezbytným předpokladem k tomu, aby zahájení řízení o umístění stavby bylo právní skutečností, která musí být respektována ve vztahu k jiným řízením (zde nařízení odstranění nepovolené stavby), je bezvadný návrh na zahájení územního řízení a úplná a dalšího řízení způsobilá projektová dokumentace zamýšlené stavby. O takový případ se však v případě řízení vedeného na návrh J. L. zcela prokazatelně nejednalo.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, opírající se o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.„).

Stěžovatel uvedl, že podstatou sporu je otázka (ne)dodržení odstupových vzdáleností mezi stavbami žalobců a osoby zúčastněné na řízení. Poté, co stručně shrnul předcházející průběh správního řízení, konstatoval, že, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, vycházel z předpokladu, že již ve chvíli, kdy je zahájeno územní řízení, musí stavební úřad k tomuto řízení přihlížet (zde v řízení o odstranění nepovolené stavby), a to navíc za situace, kdy k rozhodnutí o odstranění stavby nemuselo vůbec dojít, pokud by žalobci v jeho rámci požádali o udělení výjimky z ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1. Stěžovatel uvedl, že sice i nadále zásadně odmítá argumentaci krajského soudu, že otázka dodržení odstupových vzdáleností staveb měla být řešena právě v územním řízení a nikoliv v řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby (kde bylo možné tuto otázku jednoduše vyřešit), za podstatné však považuje jiné právní pochybení v úvaze krajského soudu. Dle jeho názoru má totiž zásadní vliv na celou věc skutečnost, že ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 bylo k 31. 12. 2006 zrušeno, a tudíž odstupové vzdálenosti v řízeních vedených dále dle stavebního zákona z roku 1976 již nebyly nikterak upraveny. Přestože tedy žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 1. 2009, vycházejí při posuzování odstupových vzdáleností nemovitostí z předpokladu, že nepovolená část stavby žalobců je odstraněna, nebylo nutné, vzhledem ke konstatované změně právní úpravy, tato rozhodnutí, i přes shora vyslovený názor krajského soudu, rušit. V této souvislosti stěžovatel namítl, že krajský soud se s touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že argumentaci stěžovatele, dle které došlo ke zrušení ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 a k zavedení nových odstupových vzdáleností způsobem, kdy dne 31. 12. 2006 formálně nebylo v účinnosti žádné ustanovení požadující určité rozestupy novostaveb rodinných domů, považují za účelovou a nesprávnou. Dle názoru žalobců je nutno vycházet z toho, že v době vydání rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby (20. 12. 2006) odstupové vzdálenosti

vyhláška upravovala (§ 8 odst. 2 OTP1); stejně tomu bylo v době následně vydávaného odvolacího rozhodnutí (7. 2. 2007), kdy již platily odstupové vzdálenosti dle § 25 vyhlášky č. 502/2006 Sb., kterou se měnila vyhláška OTP1. Žalobci se v této souvislosti pozastavují nad tím, že stejný právní názor, jaký nyní stěžovatel uplatňuje ve věci územního řízení, nezastával též v řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby. Postup stěžovatele navíc, popírá dosavadní judikaturu správních soudů. Jestliže totiž byla vydána rozhodnutí o odstranění nepovolené stavby, která se opírají o podanou žádost J. L. o umístění stavby na sousedním pozemku, která však ke dni podání žádosti nesplňovala zákonem předepsané náležitosti (a i v době po jejím doplnění byla v rozporu se skutečnými poměry v území), byl takový postup v rozporu se zákonem. Žalobci mají za to, že rozhodující ve věci je zjištění, že stavba navrhovaná J. L. je umístěna méně než 7 metrů od jejich (již stojící a v současné době i legálně realizované) stavby rodinného domu, přičemž výjimka z odstupové vzdálenosti nebyla vyřízena v rámci územního rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu považují proto za zcela správný.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost není důvodná.

Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, dle kterého měla být otázka odstupových vzdáleností mezi stávající stavbou žalobců (částečně nepovolenou) a stavbou umisťovanou v nyní posuzovaném správním řízení, vyřešena právě v řízení posledně zmiňovaném. Za podstatnou však výslovně označuje skutečnost, že § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 byl již ke dni 31. 12. 2007 derogován a odstupové vzdálenosti mezi stavbami v územních řízeních dobíhajících ještě dle stavebního zákona z roku 1976 tak již nebyly stanoveny. Z tohoto důvodu má zato, že požadavek krajského soudu na aplikaci ustanovení § 8 odst. 2 citované vyhlášky v územním řízení, završeném rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009, byl nepřípadný a nedodržení odstupových vzdáleností mezi stavbami rodinných domů, tak, jak bylo stanoveno citovaným ustanovením, nemohlo představovat žádnou právní vadu. Je tedy zřejmé, že kasační argumentace se fakticky soustřeďuje toliko na důsledky plynoucí ze stavu právní úpravy odstupových vzdáleností umisťovaných staveb ke dni 31. 12. 2006.

Předně je nutno konstatovat, že jakkoliv byl stavební zákon z roku 1976 ke dni 31. 12. 2006 derogován (§ 197 bod 3 a § 198 stavebního zákona z roku 2006), z ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 vyplývá, že řízení zahájená dle předchozí právní úpravy se (až na výjimky zde stanovené) dokončí podle dosavadních právních předpisů. Protože územní řízení o umístění stavby Mgr. J. L. a M. L. bylo zahájeno již dne 1. 6. 2005 a nebylo ke dni 31. 12. 2006 pravomocně skončeno (v pořadí první územní rozhodnutí ze dne 15. 8. 2005 bylo dne 28. 3. 2006 stěžovatelem zrušeno), muselo být dokončeno v právním režimu stavebního zákona z roku 1976. Odstupové vzdálenosti mezi stavbami rodinných domů upravovala vyhláška OTP1 [která byla prováděcím předpisem stavebního zákona - viz § 143 odst. 1 písm. k) stavebního zákona z roku 1976] v ustanovení § 8 odst. 2. Zde pak nelze než přisvědčit stěžovateli v tom, že vyhláškou č. 502/2006 Sb., kterou se měnila vyhláška OTP1, bylo ustanovení § 8 odst. 2 posledně zmiňované vyhlášky derogováno, a to s účinností k 31. 12. 2006. Počínaje tímto dnem (tedy nikoliv až dnem 1. 1. 2007,) tedy již ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 nebylo možné aplikovat.

Nová úprava odstupových vzdáleností samostatně stojících rodinných domů byla do právního řádu začleněna až ke dni 1. 1. 2007, a to ustanovením § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále též „vyhláška OTP2“). Fakticky tedy nastal stav, kdy ke dni 31. 12. 2006 jakákoliv úprava odstupových vzdáleností tohoto typu staveb legislativně upravena nebyla. Argumentaci stěžovatele lze tedy přisvědčit potud, že pokud by dne 31. 12. 2006 bylo vydáno územní rozhodnutí, kterým by došlo k umístění rodinného domu, nebyl by stavební úřad při svém rozhodování nikterak legislativně vázán odstupovými vzdálenostmi staveb.

O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná a je tedy třeba posoudit, zda stavební úřad, potažmo stěžovatel, byli v územním řízení překračujícím datum 31. 12. 2006 v otázce odstupových vzdáleností vázáni nějakou právní úpravou, popřípadě jakou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stanoví-li stavební zákon z roku 2006, že dosud neskončená řízení *se dokončí podle dosavadních předpisů*, lze k tomuto intemporálnímu pravidlu vyslovit dva obecné postuláty. Za prvé je jím umožněna aplikace pouze těch právních předpisů, které byly derogovány až k okamžiku nabytí účinnosti nové právní úpravy; za druhé směřuje přímo pouze k aplikaci předpisů, které správní řízení do té doby *upravovaly*, nikoliv nutně dalších předpisů, které je prováděly. Jak již bylo uvedeno výše, není pochyb o tom, že stavební zákon z roku 1976 obě tyto podmínky splňoval a jeho použití pro dosud neskončená řízení vedená v jeho režimu tedy nic nebránilo. Pokud jde o vyhlášku OTP1, zde je zcela evidentní, že nesplňuje již podmínku dotyku okamžiku své derogace s nabytím účinnosti derogující úpravy, neboť, jak již bylo konstatováno, svou účinnost pozbyla dne 30. 12. 2006 ve 24.00 hod. Její aplikace v rámci dosud neskončeného územního řízení byla tedy po tomto datu *per se* vyloučena. Nabízí se tedy nutně otázka, zda bylo po datu 31. 12. 2006 možno pro potřeby územních řízení zahájených před tímto datem aplikovat vyhlášku OTP2. Dle názoru Nejvyššího správního soudu ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 takový postup nepředpokládá, neboť nejde o *dosavadní* právní úpravu; především však jde výslovně o prováděcí předpis nové zákonné úpravy, tedy stavebního zákona z roku 2006. Nelze jej tedy mechanicky aplikovat na řízení vedená dle předcházejícího zákona.

Mohlo by se tedy zdát, že pro územní řízení zahájená přede dnem 1. 1. 2007, a do tohoto data neskončená, skutečně při umisťování staveb neplatila žádná legislativní pravidla upravující jejich vzájemný odstup, jak tvrdí stěžovatel. Tento názor ovšem Nejvyšší správní soud (s výjimkou případu, kdy by územní rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 12. 2006, kdy vskutku neexistovala žádná pozitivní úprava odstupových vzdáleností) nesdílí. Stěžovatel totiž zcela přehlíží fakt, že by při této interpretaci práva došlo k naprosto absurdním situacím, kdy by stavebníci v územních řízeních překračujících datum 1. 1. 2007 nebyli při umisťování staveb v otázkách jejich odstupu jakkoliv omezeni, zatímco jiní stavebníci, kteří by o vydání takového rozhodnutí požádali po tomto datu, nebo jejichž řízení bylo ukončeno před 31. 12. 2006, by již reglementaci tohoto typu podléhali. Za situace, kdy předchozí úprava umísťování staveb (do 30. 12. 2006) stanovovala stejný požadavek na odstupové vzdálenosti, jako úprava recentní, došlo by přijetím právního názoru stěžovatele ke zcela neakceptovatelným rozdílům v postavení žadatelů o vydání územního rozhodnutí i dalších účastníků řízení. Za této situace se jako jediné přijatelné řešení jeví i v těchto případech použití odstupových vzdáleností staveb, uvedených v ustanovení § 25 vyhlášky OTP2, a to i s vědomím, že zákonodárce takový

postup evidentně nezamýšlel. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vznikla celá situace legislativním nedopatřením, neboť není zjistitelné, zda odlišné stanovení data derogace stavebního zákona z roku 1976 a některých ustanovení jeho prováděcího předpisu, bylo zamýšlené; racionální důvod pro takový postup sám nenachází. Naznačenému postupu neodporuje přitom ani výslovný požadavek nové úpravy (§ 190 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006), aby *řízení* zahájená přede dnem jeho účinnosti byla *dokončena dle dosavadních právních předpisů*. Výše již bylo uvedeno, že dosud neskončená územní řízení *se vedou* dle původního stavebního zákona (pochopitelně též dle obecného předpisu upravujícího správní řízení - správního řádu), nikoliv však dle sekundární právní úpravy, která takový zákon pouze provádí, ve smyslu stanovení technických parametrů, které mají být při rozhodování zohledněny. Nedochází tedy ke kolizi takového postupu s požadavkem nové zákonné úpravy na dokončení řízení dle dosavadních předpisů.

Shora uvedené závěry lze tedy shrnout tak, že krajský soud vskutku pochybil, pokud stěžovateli vytkl nerespektování požadavků vyplývajících z ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1 v rámci územního řízení zahájeného na základě návrhu Mgr. J. L. a M. L. Na straně druhé se však stěžovatel mýlí, tvrdí-li, že v době vydání jeho rozhodnutí (8. 6. 2009) nebyl v otázce odstupových vzdáleností při umísťování nemovitostí ničím vázán.

Jakkoliv nesprávné právní hodnocení v případech, kdy jde o *ratio decidendi* posuzované věci, bude zásadně důvodem pro zrušení takového soudního rozhodnutí, nemusí tomu tak být nutně vždy. V typově obdobné věci se rozšířený senát zdejšího soudu vyslovil v tom smyslu, že *„[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž“* (usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, publikované pod č. 1926/2009 Sb. NSS). Tento právní názor byl vysloven ve věci, kde krajský soud nesprávně aplikoval hmotněprávní ustanovení daňového předpisu, zatímco měl aplikovat ustanovení předpisu nového (který aplikované ustanovení nahradil), přičemž však obě tato ustanovení byla obsahově zcela totožná. Je tedy evidentní, že se jedná o stejný případ jako v nyní posuzované věci, kdy krajský soud důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele spatřoval v porušení podmínek vyplývajících z ustanovení § 8 odst. 2 vyhlášky OTP1, zatímco správně měl být na danou věc aplikován § 25 odst. 2 vyhlášky OTP2, přičemž obsahově nejsou mezi těmito ustanoveními žádné rozdíly. V intencích konstatovaného názoru rozšířeného senátu zdejšího soudu je tedy možné uzavřít, že i přes pochybení krajského soudu při aplikaci práva není třeba napadený rozsudek zrušit pro nezákonnost, neboť i při použití správného právního předpisu by byl výsledek řízení stejný.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla zamítnuta, byl stěžovatel v tomto řízení neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. O procesní úspěšnosti lze hovořit naopak u žalobců, neboť byla zamítnuta kasační stížnost brojící proti rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno jejich žalobě. Pokud jde o stanovenou výši přiznaných nákladů, ta je představována odměnou zástupce žalobců (advokáta) za dva úkony právní služby (sepis a podání vyjádření ke kasační stížnosti dvou účastníků řízení) v celkové výši 3360 Kč [společný úkon při zastupování dvou osob - 2 krát 2100 Kč minus 20 %, dle § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky číslo 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění] a dvěma režijními paušály hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se přiznaná odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona číslo 235/2004 Sb., činí 752 Kč; zástupci žalobců se proto přiznávají náklady v celkové výši 4712 Kc. Pokud se týká nákladů osob zúčastněných na řízení, v jejich případě Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných skutečností, předpokládaných ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s.; proto, v souladu s obecným pravidlem, dle kterého tyto osoby právo na náhradu nákladů řízení nemají, o jejich nákladech nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu